

5. Az uralkodó-szolgáló gyülekezet

Különös, feloldhatatlan paradoxon rejlik abban, hogy a szenvedő Egyház egyugyanazon időben szolgáló és uralkodó *egyház* is. Ez az uralkodást a szolgálattal ötvöző elhívás egyaránt érvényes az Egyház millenium *előtti*, a milleniumi, valamint a millenium *utáni* létében.

A továbbiakban vegyük számba a szolgálat és uralkodás néhány fontosabb ismervét és jellegzetességét.

a) A megváltottak *hálaadása* ezért is jelen van: „tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön.” (Jel 5,10) A János által használt kifejezés (βασιλεια; baszileia) *királyi* uralmat jelent, ám a hatalomgyakorlás ebben a formában a sajátos *papi* feladatokat is magába foglalja. A zsarnokság például az a fajta uralom, amelyből a papi-áldozati jelleg teljességgel hiányzik. Így írható le a világi uralom, amire azt mondja az apostol: „ne úgy legyen köztetek”. Mások feláldozása bábeli uralom. Krisztus uralma ezzel szemben: önmagunk odaszánása. Ezért csodálatos a Krisztus uralma; hiszen Ő nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő legyen szolgává, és hogy életét adja váltságul.

Nincs más lehetőség a Krisztus szerinti uralkodásra: „én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” (Jn 17,19)

Ez a szolgáló létforma a kényszerítő ereje Krisztus királyságának. Minden uralkodásnak alapvető, Istentől való törvénye az elfogadó és megjobbító szeretet. Kiváltképpen érvényes ez Krisztus egyházára.

Krisztus újból és újból proklamálja az Ő egyetemes uralmát, ünnepélyes szózat jelenti be Krisztus királyságát az Ő szenvedő testének, az Egyháznak is. A fenti szózat éppen erre utal: „E világnak országai a mi Úrunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik.” (11,15) Ezért magasztalják Őt szüntelenül a mennyei lények. (17. v.)

A Bárány menyegzőjén a nagy sokaság hallelujázik: „uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenedható.” (19,6) Sok vizek zúgása, erős mennydörgések szava ez.

b) Krisztus uralma *már most* érvényes, noha rejtetten s csak a pátmósi helyzetből felfoghatóan. Mi nem erre az uralomra várunk, hiszen ebben kegyelem által benne élünk, hanem a Krisztus és az Ő népe papi-királyi uralmának kiteljesedésére. Várjuk a milleniumot, de nem vagyunk millenisták. Mármost királyi papok vagyunk: „Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik...” (Róm 6,14) Ezért Isten népe életében sehol nincs helye a *fenyegetésnek*, az Úré a bosszúállás, Ő az, aki megfizet.

c) Az uralomra az *ítélettel* is jellemző. A 20,4-ben olvassuk: „És láték királyi székeket, és leülének azokra, és adaték nékik itélettel...” A κριμα (krima, a Vulgata szerint *iudicium*) jelentésmezője: elhatározás, ítélet, halálos ítélet, utolsó ítélet, megbosszulni. Ez a fajta ítélet adatott Isten népének, mintegy erre kapott felhatalmazást. Nem valami egyéni, felekezeti, dogmatikai, semmiképpen sem faji vagy ideológiai. Az Isten népe által „gyakorolt” ítélet átruházott ítélet. Jogosságát nem az igazhitőség vagy a mártíromság szabja meg. Krisztus egyedül jogos az itélettel-

re. Egyedül Ő képes a tárgyilagos, az önzéstől, érzelmektől mentes iudiciumra.

Isten népe számára létkérdés szolgálatának elvégzése a krisztusi meghagyás szerint, és ennek szerves része az ítélet gyakorlása is. Arról azonban nem szabad megfeledkeznie, hogy ítélete csak annyiban hiteles, amennyiben hűségesen átvette Urától, aki kegyelmi ajándékként adhatja azt a gyülekezetnek, s így személyre szabottan kizárólag Krisztus és a gyülekezet megbízásából gyakorolható.

d) Végül figyeljünk egy negyedik jellegzetességére is ennek a királyi-papi szolgálatnak és uralomnak. Ezzel összefüggésben két kulcsszóval találkozunk: „uralkodnak *Ővele* ezer esztendeig” (20,6), és az ő szolgálai szolgálnak *Néki*. Vele és Néki; „...és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig.” (20,4)

Ez a legbensőbb titka minden uralkodásnak és minden szolgálatnak: Ő az, aki uralkodik bennünk s általunk; Ő az, aki ítél általunk; és Ő az, aki szolgál nekünk és általunk. Amiképpen tehát a hit és a szenvedés hitelességét az szabja meg, hogy vajon az Ő hitéből és az Ő szenvedéséből táplálkozik-e, ugyanúgy a hiteles uralkodás és szolgálat feltétele is ez.

„Az Ő szolgálai szolgálnak néki.” (22,3)